

Destello bravío

Direcció i guió: Ainhoa Rodríguez **País:** Espanya **Durada:** 98 min **Any:** 2021
Gènere: Drama, social, *thriller*, suspens **Interpretació:** Guadalupe Gutiérrez,
 Carmen Valverde, Isabel María Mendoza **Música:** Paloma Peñarubia, Alejandro
 Lévar **Fotografia:** Willy Jauregui **Distribuïdora:** Filmin **Estrena a Espanya:**
 18/06/2021
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Aquesta barreja de ficció i documental s'ambienta a Puebla de la Reina, un petit poble localitzat al sud d'Espanya que té un gran problema: la despoblació. Els pocs habitants que hi queden viuen la resta dels seus dies amb un gran desencant. No obstant això, tots ells amaguen un secret: més enllà de la serra hi ha un lloc idíl·lic al qual creuen pertànyer. Les dones del poble, conegudes com les braves, parlaran sobre les seves pors i uns somnis que semblen estar posats a prova en una societat que sembla seguir regint-se per models patriarcal. (Sensacine)

CRÍTICA

03.02.2021 - Ainhoa Rodríguez signa una immersió al·lucinant a l'Extremadura profunda, on les seves dones anhelan alliberar-se del jou patriarcal alhora que gaudeixen de les seves animades reunions només per a noies

El pòster de *Destello bravío*, primer llargmetratge d'Ainhoa Rodríguez, que s'estrena mundialment a la Competició Tiger del 50è Festival Internacional de Cinema de Rotterdam, és un dels més suggerents i bells que recorda últimament aquest cronista. Hi apareix una figura femenina dibuixada que sosté una cigarreta en una mà i un dolç típic extremeny en l'altra, mentre que del seu cap obert per dalt emergeix una gàbia amb una flama dins: resulta impossible suggerir millor els matisos d'aquesta pel·lícula que amb aquesta il·lustració, obra de Santiago Cubides i Bea Riber López.

Interessants temes aborda la cineasta, nascuda a Madrid però criada a la província de Badajoz: allà ha rodat aquest film que esclata, com assenyalava el títol, també al cap de l'espectador. Perquè res dins d'ell -ni fora, com aquest cartell abans esmentat- s'ajusta a les normes, ni narratives ni de gènere: és documental o ficció? Al·legat feminista o reivindicació de la indefinició? Apel·la a la tradició o sucumbeix al progrés? És naturalista o surrealista? Retrat social o fantasia lliure? Exalta la vida rural o denuncia les crueltats de l'Espanya buidada? Que ho decideixi qui ho vegi...

Rodríguez ofereix al públic totes aquestes possibles lectures, a partir de l'exposició d'uns plans molt bonics on apareixen emmarcats diferents personatges amb les seves pròpies històries, encarnats per actors i actrius no professionals. Amb un potent component oníric que la distància de *Meseta*, de Juan Palacios, una altra pel·lícula que també mostrava els racons menys explorats del ruralisme espanyol, *Destello bravío*, com aquella obra, s'acaba instituint en una cosa exòtica, ja que aquests llocs i pobladors que retraten cada vegada ocupen menys espai en els mitjans de comunicació: només el cinema -sobretot el documental- sembla girar la seva mirada cap a aquests paisatges oblidats que semblen estancats en el temps.

Amb molt de respecte cap a la seva gent, però sense deixar de banda la ironia i l'humor, Rodríguez ha combinat en aquest debut la música psicodèlica amb les cançons tradicionals de Tierra de Barros (comarca on transcorre), la religiositat de la seva Setmana Santa amb la complicitat femenina de les associacions de veïnes (autèntics festins d'alliberament verbal... i fins i tot sexual) i la ràbia per fets pretèrits abominables amb l'empatia més contagiosa. Tot això converteix aquesta obra en un film dual, que fascina per moments i desconcerta en altres, sorprèn per la seva valentia i dona ales als seus personatges, sobretot quan la resplendor a què al·ludeix el seu títol s'albira en les seves existències, tan necessitades d'un estímul lluminós que els alliberi de jous ancestrals (sense desvincular-se de les seves reivindicables, identitàries i defensables tradicions).

Alfonso Rivera – cineuropa.org

En conveni amb: